

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1040/2022
05.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јавтић, адвокат у ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, Београд, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат у ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4470/21 од 04.11.2021. године, у седници од 05.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4470/21 од 04.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4041/19 од 24.03.2021. године, утврђено је да је ништава изјава тужиоца од 14.03.2014. године у делу у коме се тужилац сагласио да тужени изврши обуставу неисплаћеног износа зајма у случају престанка радног односа одбијањем од других примања, док у осталом делу иста производи правно дејство и у том делу је одбијен тужбени захтев. Ставом другом, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати знос од 72.200,00 динара са законском затезном каматом од 11.04.2017. године до исплате. Ставом трећим обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 30.576,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4470/21 од 04.11.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажног дела другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по

оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту другостепеног суда, стимулативна накнада има карактер потраживања којег се у смислу члана 60. става 4. Устава Републике Србије нико не може одрећи, због чега су ништаве одредба члана 4. споразума о престанку радног односа и изјава тужиоца од 14.03.2014. године у делу у коме се сагласио да послодавац изврши обуставу наплаћеног износа зајма од тужиоцеве стимулативне накнаде и основан тужбени захтев за исплату. О тужбеном захтеву побијаном пресудом је одлучено уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањима и правним основом. Стога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 25.12.2019. године, са захтевом за утврђење и за исплату. Вредност предмета спора је 72.200,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**